

Titel: Pseudo Apollo Comedie i en Act. Opført første gang paa Kiøge Skueplads.

Citation: "Pseudo Apollo Comedie i en Act. Opført første gang paa Kiøge Skueplads.", i *Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 1 bind 20, ?, 1771, s. 1*. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/text/tfs-texts-1_020-shoot-workid1_020_011.pdf (tilgået 27. november 2021)

Anvendt udgave: Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 1 bind 20

Ophavsret Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen.](#)

[↩](#)

Pseudo Apollo

Comedie

i en Act.

Opført første Gang paa Kiøge Skueplads.

**Pon calamos inflat cithara canit augut Appello
Judicio fatui victus Apollo Midæ. —**

Kiøbenhavn 1771.

[2](#)

Hoved-Personerne:

Petronius. Pseudo Apollo. Themistocles. Hans Tienere. Mercurius.

Philopatreias.

Anti-Philopatreias.

Philodanus.

Philaethes.

F ***.

Philokakias. Philoteropatreias. Philopatreias Junior. Mag. Klerkerup. Normanden.

Den Norske Bonde. Ebeltoft.

Skobørsten.

Jfr. Pimpernelle. Msr. Capriol.

Scenen er i Kiøbenhavn.

[3](#)

Theatret forestiller et pægtig Gemak og en Throne, ved hvis høire og venstre Side staaer et Bord.

Første Scene.

Petronius, Themistocles.

Petronius.

Jo Du skal see, at det skal gaae rigtig nok an.

Them. Hvad - - -

Petron Har jeg ikke allerede givet Dig et kort Begreb herom, og for at gjøre det endnu tydeligere, vil jeg læse Dig Apollos egenhændige Brev. Giv nu Agt. — (Han læser.) "Eftersom andre vigtige Forretninger hindrer mig i Aften at modta-

4

ge Skribenterne, da befal dem i Morgen paa samme Tid at møde. Men da jeg ikke agter at gjøre mig gemeen med Vægteren, Smedesvenden, Skoflikkeren eller andre af samme Suurdei, der ikke har grebet Pennen fat propter famam fed famen, da uddeel til enhver af dem 1 Mark til en liden Hudsvalelse, og lad dem siden forføie sig; (til Slutning,) lad ingen Dødelig røre mine eller Mercurii Klæder. De ere hellige."

Them. Jeg lyster ikke engang at see dem. See! om der ikke og gives Pedanter iblant Guder.

PtkkøN. Da veed du, at jeg har fat nogle af mine nødvendigste Forretninger til Side. — — —"

Them. Dette veed jeg meget vel.

Petron. At jeg iblant saa mange Tusende har den Ære at være allene udvalgt til Apollos Commissionair, at jeg har leiet ham Værelser. Har hans Garderobe i min Forvaring. — Besidder Mod, Vid og For-

5

stand til at bedømme, og du selv er ved min Omgang bleven et Menneske af en god Fornuft.

Them. Ja, ja, ja, dette veed jeg nok. — —

Petron. See Thronen er ledig, og der fattes intet uden Mod og Indsigt til at bestige den, desuden har jeg allerede forbudet de Omskrevne Indgangen, mod en Marks Erlæggelse. Hør Themistocles du skal i denne Aften forestille en af Guderne.

Them. Nei, nei, nei, gid jeg vel kunde forsvare at være et Menneske.

Petron. Selv vil jeg være Apollo. Kundskab om min egen Værdie, tilføiet en Satyrisk Geist, har udfundet dette Indfald. Hvor mange har ikke for et Øieblik at bestige en Throne — — —

Them. Opofret de øvrige Dage, i Skiendsel, Foragt og Lænker.

Petron. Ingen Modsigelse! klæd strax paa Mercurii Klæder, de ligge her i Nærværelsen, jeg vil imidlertid gaae ind i et andet Værelse, og iføre mig Apollos. —

6

Tag imod denne slangede Kiep, dermed er dig given Magt at stille Tretter og Ueenighed. Den er en Skræk for de Trættekiere. (Han gaaer.)

Anden Scene.

Themistocles. (Allene.)

Gid den og var en Skræk for de alt for Ærekiere og Stolte. Hvor er nu den gode Herres Fornuft. — — Jeg Themistocles skal være Mercurius, en Gud, og dog staae under en anden Guds Befalning, nei, dette begriber jeg ikke, i det minste dersom jeg var en virkelig Gud, skulde den gode

Apollo ikke befale mig over en Vei. — —

Dog Apolle er Visdommens Gud, hvilket er det samme som Rector Magnificus, Mer curius derimod en Leiesvend eller Pedel, at gjøre en Slags Ligning imellem disse to, var at sætte en Professor i Rang med en Løbere — (i det han klæder sig paa,) hvor vil han nu ikke faae sin Lyst stillet, i at plage de ondskabsfulde, egennyttige og opblæste Skribenterne, de skal min Troe ønske, at Fanden havde draget af med Hr. Faustus,

7

længe før Bogtrykker-Konsten blev opfunden. — — — Nu maa den vingede Hat paa, ha, ha, ha, jeg maa forsøge, om jeg og kan flyve, her op i Veiret, (han falder.) Au, au, au.

Tredie Scene.

Petronius, Themistocles.

Petron. (Iført Apollos Prydelser med en Deel Skrifter under Armen.) Hvad nu, hvad er — — —

Them. Au, au, Herre! i at ville prøve Vingerne som Naturen har nægtet mig, havde jeg paa et hængende Haar nær afbrudt mine Been. O! alt dette er en Daarlighed. Kunde ikke disse Guddoms-Griller gaae ind igien; thi — — —

Petron. Nei, før vil jeg miste mit Embede. Før skal mit Zepter evig være opofret Vulcan.

Them. Det bliver deres egen Sag. — Men Herre — —

[8](#)

Them. Mercurius var jo en lastefuld Gud, — en Tyv; thi han stjal baade fra Apollo, Mars og Neptun. Han var —

Petron. Man frembar ham dog Ofringer og Røgelser, ja, man har opreist ham Ærestøtter paa mange Torve.

Them. Børn der ere fødte under hans Planete, planter jerne-taggede Kroner.

Petron. Da veed jeg, at han er efter Moden.

Them. Dette vil jeg lade staae ved sit Værd. Men meener ikke Herren, at de fornuftige Skribentere ikke indseer Bedrageriet, for Exempel, Philodanus og de andre. —

Petron. Her maa jeg bifalde din Forsigtighed. Jeg vil i en Haft klæde mig af. (Han gaaer.)

Them. Himlen skee Tak.

Petron. (kommer igien.) Dog nei, min Ærgierrighed driver mig tilbage, det er allene de Svage, der igien forlader et engang sluttet Forsæt. Mahomet var en simpel Læg, dog holte mange Lærde, ja Philo-

[9](#)

sopher, ham selv for en uimodsigelig Prophet. Hvad siger Du hertil.

Them. At om end Mahomet var en Løgner, skulde da — —

Petron. (med en bydende Mine.) Jeg vil være adlydet.

Them. Vel an! for at føie min Herre, vil jeg underkaste mig den allerstørste Fare. Tillad mig da, at føre Apollo selv til sin Throne, Skribentere er uden Tvivl paa Veien til Visdommens Tempel. Skal her ingen brugelig Ceremoniel iagttages?

Petron. (med en stolt Mine.) Thronen skal staae aaben for alle; min Dom om deres Fortieneste, skal sette enhver i en tilbørlig Rang. — Ak! nu smager jeg den kildrende Fornøjelse af at være en Gud og Konge, og jeg længes kun efter at blive tilbedet.

Them. Det banker uden Ophør, den Ankomne man ikke være af stor Levemaade. — Der er han.

[10](#)

Fjerde Scene.

Petronius, Themistocles, Skobørsten.

Them. Hvem er Du?

Skobørst. Jeg er en af de saa kaldede Skobørster, og vil bede den gode Apollo vil omskabe — — —

Them. Har din dumme Dievel ei endnu lært de smukke Sæder i fornemme Folkes Huse? See om ikke Tosserne ei ere de første der skal pege sig frem.

Petron. Tie stille Mercurius, det hører ikke dig til at bedømme, men allene med Hastighed at efterkomme mine Befalninger. (til Skobørsten.) Hvorfor har Du kastet Lovbogen paa Gulvet?

Skobørst. Efterdi jeg ikke forstod den.

Them. Nei, efterdi Du var en Erke-Tosse.

Skobørst. Skobørst. Siig ikke det, Msr. Mercurius, den er større Tosse, som ikke tager imod det gode, den Stund han kan faae det. — —

[11](#)

Petron. En daglig Skam af ilde giorte Forretninger.

Skobørst. Vær naadig I gode Herrer! See her er en Børste, den samme har min Troe aldrig rørt Menneskers, langt mindre Guders Skoe, jeg vil med Fornøjelse pudse.

Them. Besudle ikke Thronen. Æren trykker nu aldrig dette Slags Folk.

Petr. En stor Deel af dem, Mercurius! men en god Opdragelse og Lærdom i Ungdommen, som Livets Prydelse, har og været dem nægtet. (Til Skobørsten.) Det er dig Straf nok, at din Uvidenhed er lagt for Dagen. — Luk ham ud.

Skobørst. Jeg takker for naadig Dom. (han gaaer.)

Femte Scene.

Ebeltoft, Themiftocles, Petronius.

Them. Hvad er du for en Ridder?

Ebeltoft. Jeg er Autor til den bekjendte Bog om et forhexet Dreng-Barn,

[12](#)

som nogle sagde at være en Nisse, og siden omskabt til en Skobørste.

Them. Det er da dit Skrift, som er skrevet i samme Skiil, som Kiøge-Huuskors.

PetroN. Vid, at i at hore din Dom, er Lu kommen for at modtage din Fordømmelse. Det er ikke Menneske - Kierlighed, men et personligt Had, som har drevet en forgiftet Pen. Brug en sund Fornuft paa en til ladelig Maade. Dit Skrift MI imidlertid skiules bag min retfærdige Throne.

Them. (i at rage ham under Armene.) Tillad mine Vinger at føre Hr. Autor til denne Udgang. (Han kommer ind igien.) Nu, det gaaer ret gok, men vi har heller ikke havt at bestille uden med Fjanter. — Hvad er der nu paa Færde?

Siette Scene.

Philopatreias, Anti-Philopatreias, Perronius, Themiftocles.

Philopat. (uden for Døren.) Du skal faae en Ulykke.

[13](#)

Antiphil Gevalt, Gevalt.

Petron. Hvad — —

Them. (med frygtsomme Gebærder.) Apollo er uden Tvivl kommen for at detronisere. Om end al Verden sagde mig imod, vil jeg paastaae, at en uretmæssig Regent er aldrig sikker paa Thronen.

Philop. Slip, slip.

Antiphil. Nu gjør jeg det ikke, jeg har faaet saa got et Tag — at — — — (de skyder Døren op og brydes med hinanden.)

Philop. Med denne min Kaarde. —

Them. Nei, holt Monsieur Hugzu! her er ingen Martis Skueplads, denne simple Kiep kan stille eders Rasenhed.

Philop. (til Antiphilopatreias,) Du er en Æreskiender. — —

Antiphil. Jeg kunde med Fornøjelse rive dine Øine ud, min Pen skal evig være hvesset. — — (De brydes igien med hinanden.)

Them. (sagte.) Denne Kiep har ingen Kraft, uden i Guders Hænder, og den har

[14](#)

ikke mere at sige, end hans Helligheds Løse- og Binde-Røgel. (høit.) I forværrer eders Sager ved saa stridig

en Opførsel.

Philop. og Antiphilop. falder paa Knæ for Petronius og siger,) Allerviseste Apollo! —

Them. Nu, ret saa, saaledes bør Guder tracteres.

Petron. (i at tørre Sveden af sig,) Dit Navn skal fra dette øjeblik blive forandret til Philomakias, da du har ikke allene gjort dig forhadet af Menneskene, men foragtet af Guderne. Uden moden Overlæg og en sund Indsigt, har du fordristet dig til at reformere en Stat, og det som mest har paaført dig min Unaade, er i at vilde behage, formedelst nogle apostatiske Indfald, og et ubilligt Fritænkerie. (Til Mercurius,) skiul disse Blade bag min Throne.

(Til Anti-Philopatreias.)

Din Hiernes utidige Foster skal have Sted ved min venstre Side. — — Tager derpaa hinanden i Haand, og bliver Venner.

[15](#)

Them. Før stikker Ulven Lammet, før bringer Høgen Hønen Føde, (han legger deres Hænder sammen,) holder nu op med den gamle Tone for Fremtiden, da Publicum allerede er fied af at høre en Begyndelse af Phi, og en Endelse af eias.

(De bukker for Apollo og gaaer.)

Syvende Scene.

Petronius, Themiftocles, Philoda« nus/ Philates/ Philokakias, F***, Philoteropatreias, Philopatreias Junior.

Petron. Er der nogen?

Them. (forffrækket.) Philo — Phile — dodanius. — kokias. — Phile — le→

tes. — F. teroterotreias. — Jeg troer at de alle har lært at filere. — Jeg —

Philodanus, (kommer til Thronen,) Allervliseste! — —

PetroN. Kom Menneske - Ven! Du har ikke bygget dine Tanker paa Had og Misundelse eller Medborgeres Forliis, men

[16](#)

paa Redelighed, og Hensigter der tiene til det almindelige Vel. Dine grundige Undersøgelser som jeg holder her i min Haand, skal have den Ære at ligge ved den høire Side af min Throne, som en Formand og en Prydelse for de andre, de skal læses, naar Philomakias er gaaen derhen unde negant redire chartas.

Them. (sagte.) Dette Indfald har han min Troe stiaalen af den kritiske Journal.

Petron. Nu falder Turen til Philaletes. —

Philalet. Store Apollo.

Perton. Dit Skrifts Orden og Fuldstendighed giver det Plads ved den værdige Philonani Side.

(Til Philokakias.) Din Dybsindighed og Nethed i at afskildre Philomakias med de rette Farver, har sat dig igjen som en Formand for F***, der (endskiønt han har opholdt sig noget for længe med at bevidne og forsikkre,) fortiener dog at legges ved den høire Side af min Throne. Og siden nu andre vigtige Forretninger nøder eder gaae

[17](#)

bort, da behag at medtage den fordrukne Philopatreias Junior, og den pedantiske Philoteropatreias, deres Blade skal ligge ved den venstre Side af min Throne.

Phil. Junior. Loven der tydelig viser. Hem, hem. Jeg exciperer Forum. Patifisi Homagyum, Agiætmaal.

Petron. Ingen Formaliter. Philoteropat. Qvi cunqve Autor.

Petron. Alt dette er Kloster-Fraser. Han kaster Skriftet i Forbitrelse efter Philoteropatreias. (De gaaer alle ud.)

Ottende Scene.

Normanden, Petronius, Themistoc.

Petron. (sagte.) Nu fik jeg min Hevngierrighed stillet, (høit,) er der endnu nogle flere. —

Them. Ja, her er en der længe har staaet og strakt sig. — Nu er han endelig falden i Søvn.

Petron. Da væk ham op.

[18](#)

Them. (rusker i ham,) Hvem er du?

Normand. (med søvnige Øine) Jeg er den som har skrevet om et Akademies Oprettelse i Norge.

Petron. Er det da og sant at du har skrevet det selv?

Normand. Har jeg skrevet det, saa har jeg skrevet det.

Petron. Hvad er det for Snak. Har du da laant dit Navn for en anden Autor.

Normand. Har jeg ikke skrevet det, da har jeg ikke skrevet det.

Petron. Det er nok min Søn, hils da den rette Autor fra Visdommens Gud, som er mig selv.

Them. (sagte.) Man hører han siger det selv. De har maaskee begge lige rene Fødder at staae paa.

Petron. At hans billige Tanker er lagt ved min høire Side, forglem ikke at erindre ham, om nogen skulde være saa ufornuftig at skrive derimod, eller røbe den sorte Egennytte, at han da griber Penen frimodig fat

[19](#)

paa nye, men tillige iagttager nogle mildere Udtryk. — (Til Mercurius.) Luk den gode Karl ud.

Niende Scene.

Msr. Capriol, Petromus, Themistoe.

Capriol. (med en høi Verget,) Nei, holt, bon Camerade, her er en Herre uden for.

Them Deres Navn.

Mit Navn er Msr. Capriol, der i 3 Yar har gjort un Figure fans egale i Paris. — Fy! der er abominable at tale dansk. Jeg vilde med en terrible Fornøielse gjøre min Compliment for Monsieur Apollo, facre Papier, hvor er dette Gemak ikke brillant.

Them. Med Tilladelse Mst. Capriol, Man kommer ikke saa Cavellerement ind til

Guderne. — —

Capriol Pssambleu! kommet man da ind på Hovedet, (i det han bliver Petronius vaer, løber han op paa Thronen

[20](#)

og kysser ham adskillige Gange,) Votre, Munds Aande er mig un miel.

Petron. (skyder ham fra sig.) Med Anstændighed? Hvad er eders Ansøgning?

Capriol. Jeg er en Cavalier, ja tres Cavalier. — Betragt disse hvide Plumer.

Them. Fuglene kiendes og af deres Fiedre, for Exempel, Papegoien.

Capriol. Un Paruqvet — oui mon Cousin. Jeg vil synge eder un Chanson, som jeg paa min ame selv har gjort, (han synger,) Charmante Lise — nu har jeg forglemt det øvrige, — jo nu erindrer jeg, charmante — —

Them. Nu har man hørt nok om denne Lise.

Petron. Visdommens-Tempel er ingen Daarekiste.

Capriol. He bien mon Cher. I seer da denne Verget.

Themest. Hertil behøves ingen Kikkert. Hvem mon der banker.

[21](#)

Petron. Jeg begynder allerede at kiedes, da jeg seer det er ingen Ære at have Narre til sine Undersaattere.

Tiende Scene.

Jomfru Pimpernelle, Themistocles, Petronius, Capriol.

Pimpernelle. (med et høit Sæt,)

Lad mig komme ind. — Luk op, her er en Dame uden for.

Them. (sagte.) Her er got Kiøb baade paa Guder, Damer og Cavalierer. (høit.) Med Skikkelighed Mameselle, man løber ikke saaledes Storm paa Guders Dørre. Veed I ikke, at den durchleutige Apollo kan omstøbe eder i hvad Skikkelse han lyster. — En Basilisk. — En Æderkoppe,

og — — —

Pimper. Ha, ha, ha, hvor er Msr, Mercurius ikke korsvillig. Jeg vilde heller omskabes til en Bremse, da skulle jeg sette mig paa denne gemene Karls Næse, og stikke Ham ret tæt. Ha, ha, ha, ha.

[22](#)

Capriol. En kritisk Vanskabning.

Pimper, Lad mig tale først Monsieur.

Capriol. Har dadlet — —

Pimper. I bær kun liden Høiagtelse for det smukke Kiøn.

Capriol. Nei, lad mig tale først Ma meselle, da min sejour har været næsten ici en Time entier,

Pimper. Bon jour igjen lille Monsieur. Jeg forstaaer og fransk.

(De skriger begge paa engang.) Store Apollo. — —

Petron. Tys, tys, (sagte,) nei, dette er ufordragelig.

Caprios. Det dume tête har diablement beskrevet min Verget.

Pimper. Ligedan min Cofure, jeg mærker nu, at vi ere begge Maalet for denne Glosebogs Rallerie. Jeg vil være hastig, da jeg veed at Tiden er kostbar for

[23](#)

Guder selv, men de maa først vide, at min Moder har ladet mig lære at brodere, filere og bordere. Denne Merlin-Flors Vifte, min allerdeiligste Apollo, har jeg selv syet, her igiennem kan man imellem os at sige, betragte og igiennemstirre, uden igjen at være seet, (hun holder Viften for Øinene,) nu kan jeg meget vel see min Apollo, han har min Troe et par skønne Øine og en rask Næse, her er Viften, behag De nu at betragte mig. Apropos! har aldrig nogen af Guderne taget sig en Maninde. — Eller — De forstaaer mig nok. — —

Petron. Guderne har aldrig befattet sig med Duketøj.

Pimper. Deres Velbyrdighed. Capriol. Sire!

Petron. Alle disse Omsvøb kunde været afgjort med 2 Ord. — For Resten veed jeg at eders Fiende er af det Slags, der allene angriber den svage Skygge, vel vidende, at ingen Fornuftig gjør sig den Umage at sige ham imod. —

[24](#)

Ellevte Scene.

Magister Klerkerup, Pimpernelle, Msr. Capriol, Petronins, Themistocles.

Klerkerup, Aperice, aperite.

Them. Hvad er eders Ansøgning?

Klerkerup. Jeg er Hr. Klerkerup fra Klerkisbourg, mit Skrift der indeholder 6 ganske Ark, er skrevet i Klerisia eller Klerkishavn. Jeg tog med Berømmelse min Attestats 1730, og fik den beste Character; men jeg fortjente den og, thi jeg læste det hele Brokmands Compendium Theologicum. Min Søn, der forgangen Aar blev min værdige Adjunctus i Embedet, og blev altsaa gift med en Frue-Pige, tog sin Attestats som en Helt, da han havde lært de store store Woldikes Positioner. Jeg har i dette mit nye Skrift efterfulgt den berømmelige Magister Olavii Capricorni nætte Stii, der Aar 1645 skrev en Ligprædiken over Frue Mette Rivenhielm, som under en

[25](#)

Højadelig Sørge-Comitat blev geleidet til sit Sove-Kammer.

Them De vil at Bogtrykkerne skal leve Hr. Magister. Jeg er — —

Klerk. Men paa 8 Dage er ikke meer end 3Z Exemplarer solgte, og de Kiøbende vilde endnu, at Boghandleren skulde taget dem tilbage. Jeg maa min Troe og leve selv. — —

Petron. Desuden har I paataget eder en unødvendig Reise.

Klerk. Jeg er kommer magne Colende! for at udbede mig en naadig Dom, der allene er i Stand til at give Bogen sin Priis, jeg vil derefter dele Profitten. (Han tager op en Pung.)

Petron. Guder skiuler ligesaa lidet Sandheden, som De begaar Nedrigheder.

Them. (Tager dem til sig.) Jeg er

kuns en liden Halv-Gud. Klerk. Hvad giver Du mig da for min Latin.

[26](#)

Petron. Meget lidet.

Klerk. Mit grædsk og Hebraisk. Petron. Ligemeget.

Klerk. Mine Taler.

Petron. Som alt andet.

Klerk. Mine — — Men hvor er min Pung?

Them. Jeg vil Uddeele dens Skat til de Nødlidende. —

Klerk, (river den fra ham.) Nei, jeg vil selv have Fornøjelsen af gode Gierninger, (sagte,) Jeg har tabt nok som Autor.

Them. (Til Pimpernelle og Capriol.) Med Tilladelse I bliver lit for meget ømme og fortrolige, denne Tempel er ikke helliget Cupido, men Apollo.

Pimper. (Tager Capriol ved Haanden.) Kom elskværdige Engle-Skabning, lad tvende Guder være Vidne til vore Hierters Foreening, vi vil Trods for den kritiste Verden voxer endnu en halv Alen høiere

[27](#)

i Veiret. — Herom er vi indbyrdes enige, saa og i alle andre Punkter, følgelig vil vi blive de Lyksaligste paa Jorden.

Petron. Hertil udfordres meget, (sagte.) Jeg har ikke fundet Lyksalighed i Højhed og Ære selv.

Capriol. Giv mig et Kys, ma tour terelle. —

Pimper. Ja, om det var Ti. (De kysser hinanden adskillige Gange.)

Them. Staden er desuden fuld af mange Pseudo Tourtereller, og jeg har selv seet — — —

Klerk. Skal min Tunge sammenflette eders Baand. — —

Capriol. Oui par Dieu si fait.

Klerk. Var Maanen saa skinnende som Solen, og Morgenrøden, ja Aurora saa mørk som den fæle Nat (han skriger,) da skulle I Elskovs sukkende Duer — —

[28](#)

Pimper. Ei, ei, eders Skrig forskrekker mig. Det bliver da uden Betalning.

Klerk, (gaaer.) Vige vale & vive, nolite tangere Kleros.

Pimper. Lev vel I smukke Guder, jeg og min Brudgom vil strax legge Haanden paa Verket, siden kan vi alle Tider holde Bryllup. — Kommer mine Herrer snart til Byen, maa I ikke undstaae eder for at være Faddere. Lev vel. (De gaaer.)

Tolvte Scene.

Petronius, Themistocles.

Petron. Himlen skee Tak, der har skilt os ved disse narriske Mennesker, mit Hoved er forvirret af denne Gallensikab. Ak! — — Themistocles! Throner ere Byrder, og de ere omringede med flere Daarer end Viise.

Them. Nu talte Herren som en Gud, og er dog kuns er Menneske.

[29](#)

Petron. Lærte man først at indste sine egne Feil — —

Them. Da angreb man ofte ikke andres med saa megen Rasenhed; men med en Sagtmodighed, som er Menneske-Venners rette Kiendemærke. — — Det er vist, at Bogladerne i disse Tider vrimler af slette og mavre Blade. Men de stakkels Folk skal og leve, var deres Vilkaar bedre, troer jeg at de indstaae deres egen Daarlighed. — De derimod som drives af et ont Hierte og et personligt Had, taber derfor ikke deres Braad, og bliver end en afklippet, da voxer dog en anden Phoenix op af den forriges Aske. — — Nu er her jo vel ingen flere. —

Petron. Den norske Bonde. — En Drømmer og Tosse.

Them. Det er just en af de farlige Drømmere, der under en tosset Maske bevarer en uopløselig Snedighed. — Han er en Spaamand! og vil i Aften aabenbare det hele Bedragerie. Det er dog rart den ene Dag at være en Gud og en Konge, og

[30](#)

16 den anden en Desserteur og en Fange. — Kom! Medens Isen kigger til Skaane, vi vil ikke frygte, om Fanden selv holt lissvagt, vi vil Uden Tvivl finde Sælskabs-Brødre — — Men see, der er han. —

Trettende Scene.

Den norske Bonde, Petronius, Themistocles.

Bonden. Og see, et Dyr, hvis Navn er Amet. der i 40 Dage havde staaet med Berømmelse for Thronen, og det blev gjort usynlig, og nogle af Stierne og Himmelen bleve sorte. Og en hornet Græshoppe, der kom Græsser til at visne, Dal knuses, og Morgenstiernen skinne mere efter dens Fald. — — Og en anden Engel basunede

Them. Nu har du længe nok basunet, du er Gudernes Yndling. — (sagte) Man maa dyrke Fanden, at den ikke skal gjøre Ont.

Bonden, (peger til Petronius.) Og der sad er Dyr paa Throgen, og det var falskt — og det blev nedstøt og given en Krone.

[31](#)

Fiortende Scene.

Petromus, Themistocles.

Them. Det var min Troe rene Ord for Penge. Nu falt den sidste Dom paa Dommeren selv. Han spaaede dog om en Krone.

Petron. (i det han løber ned af Thronen,) Jeg foragter fra dette Øieblik al Verdens Kroner. Jeg seer nu at Æren er kuns en Skygge, og dens glimrende Tillokkelser ikke uden Møje og Fortred. --- Lad Throner allene beklædes af værdige Monarker, der sætte ikke deres Lyksalighed i Høiheden og Magten, uden for saa vit de kan forfremme deres Undersaatteres Vel; lad Visdommens Throner beklædes af Visdommens Guder, og ikke af dem der fortiener det saa lidet, som jeg.

Them. Ak! Herre, det var en deilig Palinodie, disse indbilte smaae Guder skulde nu være deres Tilhørere. Disse opblæste Aander, der har længe læst, og dog ikke lært at kiende sig selv; denne Erkiendelse af deres egne Feil, har sat dem mange Skrit nærmere Højheden end tilforn.

Petron. Højheden! — o nei! vil blive i det lave. — —

[32](#)

Them. Denne Høihed, Herre! er Dyden selv! en høi Siel setter Mennesker i lige Rang med Guderne selv. Jeg for min Part er længe siden kied af dette Gøglerie, 2 Mercurier kan dog ikke have sit Levebrød i en Stad, der vrimler af smaa Bi-Mercurier. Det banker. — Ak! mit Hierte banker. — — Jeg tør ikke selv —

Petron. (gaaer til Dørren.) En Kiede af Ulykker giver Mennesker Mod. (han kommer igien med et Brev.) Himmel det er fra Apollo.

(Han læser.) "Jeg har ikke været uvidende om Eders Forvoventhed i at bestige min Throne, men da jeg tillige veed, at denne Ophøielse har foraarsaget Eder mere Bitterhed end Behagelighed, saa og, at I har dømt upartisk, dog engang for meget oprørt af et gammelt Had, da vil jeg dog ikke knuse Eder under min Magt. Hvorfore, førend I kommer videre, maa I aftage eders Hoveders Dække. (De rager begge af Hoveder, seer paa hinanden, og raaber: Ak!)"

Them. Spaadommen er allerede opfyldt. Ak! det er Midas Krone.

Petron (læser videre.) Denne lemfældige Straf skal vare til Solens Opgang.

Them. Nu vel, vi vil da imidlertid gaae til Sengs, og af vore Hjerter ophøje den rette Apollo selv. See! et langt Had er ikke Guders Egenskab, lad det ikke heller vare Menneskers.

Endskiønt denne Piece snarere kan fortiene Navn af en Farce end Comedie, nødsages jeg dog at bevilge dens Trykning. Katala